

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: V.B., dříve D.**, zastoupené JUDr. Alexandrem Királyem, Ph.D., advokátem se sídlem L. Podéště 1883, Ostrava - Poruba, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2009, čj. DSH/11313/09,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 27. 8. 2009, čj. DSH/11313/09, a rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09, se z r u š u j í a v ě c s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 5.975,- Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Alexandra Királyho, Ph.D., do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou datovanou dne 4. 9. 2009 a podanou soudu osobně dne 8. 9. 2009, doplněnou podáním datovaným dne 12. 10. 2009 a podaným soudu osobně dne 16. 11. 2009, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a

silničního hospodářství, ze dne 27. 8. 2009, čj. DSH/11313/09, a rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ, že by soud rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2009, čj. DSH/11313/09, nezrušil, navrhla žalobkyně, aby soud upustil od trestu správním orgánem uloženého za správní delikt.

Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2009, čj. DSH/11313/09, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09, jímž byla žalobkyně uznána vinnou tím, že dne 8. 6. 2009 v rámci podaného odvolání proti rozhodnutí ze dne 21. 5. 2009, vedeného pod sp. zn. VNITŘ/D/338/09, hrubě urazila oprávněnou úřední osobu J.K., čímž spáchala pořádkový delikt podle § 62 odst. 2 správního řádu, za což jí byla uložena dle § 62 odst. 1 správního řádu pokuta ve výši 2.000,- Kč.

Rozsudkem ze dne 31. 10. 2011, čj. 30Ca 63/2009-118, Krajský soud v Plzni rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. Proti tomuto rozhodnutí zdejšího soudu podal žalovaný správní orgán kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 27. 3. 2013, čj. 8 As 16/2012-52, Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2011, čj. 30Ca 63/2009-118, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

II. Řízení před správními orgány

Ze správních spisů soud zjistil, že v roce 2009 bylo proti žalobkyni jako obviněné z přestupku vedeno Magistrátem města Plzně, odborem správních činností, oddělením dopravních přestupků, přestupkové řízení. Rozhodnutím ze dne 21. 5. 2009, čj. VNITŘ/D/338/09, Magistrát města Plzně uznal žalobkyni vinnou přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 21. 5. 2009, čj. VNITŘ/D/338/09, podala žalobkyně odvolání.

V tomto svém odvolání, datovaném a došlém správnímu orgánu dne 8. 6. 2009, žalobkyně mj. uvedla: *„Ve svém odvolání dospívám k tomu, že ve smyslu ust. § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, namítám podjatost úřední osoby J.K., neboť při všech ústních jednáních, zejména však při jednání posledním, kdy jsem se o podjatosti přesvědčivým způsobem dozvěděla, mi permanentně zíral na poprsí s fascinací tak zjevnou, že mohla naznačovat fetišisticko-sadomasochistickou aberaci (parafilie označovaná za mamofilii; vychází nejspíše z primitivních atavismů muže-lovce). Předpokládané rozpoložení mysli dotyčného by pak vysvětlilo, proč nebyl schopen postupovat náležitě dle správního řádu, tedy nejen jeho litery, nýbrž i ducha a intencí a posuzovat případ objektivně a nepodjatě. Je zřejmé, že k jednání se dostavil s a priori vykonstruovanými závěry, a proto se ani nehodlal věnovat odpovědné úřední činnosti, neboť necítil takovou potřebu.*

Cítil naopak potřeby zcela jiné a dával je najevo takovým způsobem, že jsem si připadala jako kořist před úporným dravcem.“

Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09, Magistrát města Plzně uznal žalobkyni vinnou tím, že dne 8. 6. 2009 v rámci podaného odvolání proti rozhodnutí ze dne 21. 5. 2009, vedeného pod sp. zn. VNITŘ/D/338/09, hrubě urazila oprávněnou úřední osobu J. K., čímž spáchala pořádkový delikt podle § 62 odst. 2 správního řádu, za což jí uložil dle § 62 odst. 1 správního řádu pokutu ve výši 2.000,- Kč. Uloženou pokutu je žalobkyně povinna uhradit ve prospěch účtu č. 19-1120311/01000 pod variabilním symbolem č. 2113700020, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. K uhrazení uložené pokuty si může žalobkyně sjednat splátkový kalendář na Odboru účtování a daní Magistrátu města Plzně.

Toto své rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty odůvodnil Magistrát města Plzně tím, že podání V. D. dosáhlo intenzity stanovené zákonem pro spáchání správního pořádkového deliktu, neboť hrubě pomlouvá jmenovaného, přičemž atakuje na jeho důstojnost a snižuje váhu jeho osobnostních a morálních vlastností. Jednání jmenované cíleně zpochybňuje úroveň výkonu úřední činnosti p. J.K. Výše uvedená tvrzení jsou založena na spekulacích s absencí odborného vhledu do osobnosti jmenovaného. V. D. ve svém podání nakládá s diagnostickými výrazy, k jejichž vyslovení je kompetentní výhradně graduovaný psycholog či psychiatr, čímž hrubě narušuje důstojnost jmenovaného. Skutečnost, že se p. J.K. předestřeného jednání nedopustil, potvrzují ve svých stanoviscích úředníci oddělení dopravních přestupků, kteří byli u jednání přítomni. Oprávněná úřední osoba J.K. je bezúhonný pracovník, jenž ve všech úředních jednáních vystupuje vůči dotčeným osobám zcela [v souladu] se zásadami výkonu veřejné správy, která je službou občanům. Jmenovaný bezezbytku splňuje hodnotová kritéria zaměstnanců vykonávajících veřejnou správu, kterými jsou mj. pravidla etické komunikace. Výkon jeho práce je spojen s nejvyšší mírou slušnosti, nestrannosti a rovného přístupu ke všem účastníkům. Výše uvedené tvrzení je podporováno čestnými prohlášeními K. D. a P. H. Čestné prohlášení K. D. není v dané věci relevantní, neboť jmenovaná je v příbuzenském poměru vůči obviněné v řadě přímé a zároveň byla přítomna vlastnímu protiprávnímu jednání obviněné. Důkazní hodnota čestného prohlášení P. H. je popřena jeho zapojením do případu v pozici obsluhujícího číšníka způsobivšího údajnou záměnu nápojů, která měla být, dle tvrzení obviněné, příčinou protiprávního jednání. Správní orgán při ukládání výše sankce dbal proporcionality významu věci a závažnosti následku. Přihlédnuto bylo ke skutečnosti, že ze strany V. D. došlo k vážnému útoku znevažujícímu oprávněnou úřední osobu, potažmo celý správní orgán, jehož je jmenovaný reprezentantem. Přihlédnuto bylo však též k tomu, že jmenovaná trpí závažným onemocněním a že se v minulosti nedopustila obdobného jednání, tudíž je v jejím jednání ze strany správního orgánu spatřován exces. Z výše uvedených důvodů jí byla uložena pořádková pokuta pod polovinou zákonem stanovené sazby ve výši 2.000,- Kč.

Proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09, podala žalobkyně odvolání.

Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2009, čj. DSH/11313/09, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání

žalobkyně zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09, potvrdil.

Toto své rozhodnutí o odvolání odůvodnil odvolací správní orgán především tím, že uložení pořádkové pokuty za hrubě urážlivé podání bylo v daném případě zcela na místě. Ta část odvolání, která je směřována proti oprávněné úřední osobě, skutečně tuto osobu hrubě uráží a J.K. dle ve spise založeného písemného vyjádření takto podání odvolatelky i sám cítí. Odvolatelka neměla k takto formulovanému podání jediný objektivní důvod. Pokud by snad již mělo být pravdivé tvrzení o „permanentním zírání na poprsí“ (což vylučuje kupř. nutnost oprávněné úřední osoby průběh ústního jednání protokolovat, tudíž věnovat pozornost zcela jiným věcem), potom měla odvolatelka u tohoto konstatování skončit (stejně jako tak učinili ve svých vyjádřeních K. D. a P. H.). Následné úvahy o fetišisticko-sadomasochistické aberaci, o parafilii označované za mamofilii, o atavismech, o kořisti před úporným dravcem apod. byly zcela nepodložené, k těmto tvrzením neměla a nemá odvolatelka jediný objektivní důvod, nic takového nemuselo a nemělo být v odvolání uvedeno. Do slušné a kultivované společnosti takovéto výrazy prostě nepatří, nikdo na ně vůči druhému nemá právo. Odvolací orgán ve shodě s Magistrátem města Plzně považuje citovaná vyjádření odvolatelky na adresu J.K. za hrubě urážející. Z uvedených formulací nemůže vyplývat jiný závěr než snaha oprávněnou úřední osobu urazit, dotknout se její důstojnosti, snížit její lidské a profesní postavení, zesměšnit ji. Uvedené formulace ilustrují i vyloženou neúctu odvolatelky k lidské bytosti jako takové, k člověku, kterého takřka nezná, který ji ničím neublížil, který pouze plnil své pracovní povinnosti a zajišťoval výkon agendy správního orgánu. Odvolací orgán se ve své úřední činnosti dosud s takto vulgární, hanlivou a ryze osobní urážkou nesetkal, i v tomto kontextu by odvolací orgán akceptoval uložení pořádkové pokuty v nepoměrně vyšší částce. Naprosto neobstojí ani odkaz odvolatelky na nález Ústavního soudu, potažmo na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Jednak ani tyto soudy by nikdy nemohly dojít k závěru, že vulgární a ničím nepodložené urážky druhé osoby jsou společensky akceptovatelným jevem, a stejně tak úředníka vykonávajícího agendu dopravních přestupků určitě nelze podřadit pod osoby, které by měly akceptovat větší míru (slušné) veřejné kritiky než jiní občané (soud zde uvádí např. politiky, mediální hvězdy apod.). Přes právě uvedené odvolací orgán připouští, že hrubě urážlivé podání mohla odvolatelka zformulovat v určité krizové situaci, která mohla nastat v reakci na rozhodnutí o přestupku, kterým jí byly uloženy sankce pokuty a zákazu činnosti. V této souvislosti odvolací orgán upozorňuje, že podle § 62 odst. 6 správního řádu může správní orgán pravomocně uloženou pořádkovou pokutu prominout nebo snížit. Pokud by tedy odvolatelka teď, již s určitým odstupem od vydání rozhodnutí o přestupku, již snad ve stavu určitého srozumění s vydaným rozhodnutím, vzala své urážlivé podání zpět, pokud by adresovala J.K. omluvu, je odvolací orgán přesvědčen, že tato by byla přijata a Magistrát města Plzně by zvážil aplikaci uvedeného § 62 odst. 6 správního řádu.

III. Žaloba

Žaloba datovaná dne 4. 9. 2009, ve znění jejího doplnění datovaného dne 12. 10. 2009, se člení na část I. – Skutkový stav, část II. – Žalobní námitky a část III. – Závěrečný žalobní návrh. Část II. se skládá z kapitoly A. nazvané Zásadní porušení mých práv, kapitoly B. nazvané Zásah do práva na přiměřenost a kapitoly C. nazvané Zásah do práva na právní jistotu. Kapitola A. obsahuje pět odstavců, kapitola B. tři odstavce a kapitola C. úvod o třech odstavcích, patnáct bodů a závěr o pěti odstavcích (viz níže).

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že je velmi podrobná, žalobkyně kromě námitek proti napadenému rozhodnutí uvádí v žalobě své právní úvahy. Žalovaný s argumentací uvedenou v žalobě nesouhlasí. Podle žalobkyně je náhled žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí „primitivní“. Dále žalobkyně např. uvádí, že úřední osoba má v prvé řadě vykonávat své povinnosti a jako úřední osoba jednat, zejména jestliže její výkon je honorován z peněz odvedených daňovými poplatníky, mezi něž se žalobkyně řadí. Žalovaný navrhuje, aby soud nařídil ve věci ústní jednání, v rámci něhož žalobkyně objasní, v čem je náhled žalovaného „primitivní“ a jaké povinnosti měla úřední osoba porušit a jak tato měla (správně) jednat. Kromě právě uvedeného žalovaný považuje za vhodné, aby se na jednání žalobkyně vyjádřila k věci jako takové a shrnula své základní námitky proti napadenému rozhodnutí, neboť žalovaný v některých částech žaloby nedokáže ani při dobré vůli rozlišit, kdy jde o obecné právní úvahy žalobkyně a kdy jde o námitku proti napadenému rozhodnutí. Žalobkyně tvrdí, že od hrubě urážlivého podání je třeba odlišit urážku na cti, resp. tvrdí, že hrubě urážlivé podání nelze zaměňovat s podáním kritickým. Žalovaný nemůže změnit svůj názor na inkriminovanou pasáž z odvolání žalobkyně a opětovně konstatuje, že slova v ní uvedená považuje za hrubě urážlivá. Pokud má žalobkyně na věc jiný názor, toto právo jí žalovaný nijak neupírá, ale nesouhlasí s ní. Žalovaný je nadále pevně přesvědčen, že takovéto výrazy do slušné a kultivované společnosti nepatří, nikdo vůči druhému na ně nemá právo. Vše podstatné žalovaný popsal v odůvodnění svého rozhodnutí. Sluší se možná dodat, že celou věc by zřejmě lépe než soudní řízení vyřešila obyčejná lidská omluva.

V. Argumentace soudu

V.1 Ú v o d

Ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 27. 3. 2013, čj. 8 As 16/2012-52, shrnul Nejvyšší správní soud situaci zejména tak, že důvodnou byla námitka stěžovatele týkající se interpretace § 62 odst. 1 a 2 správního řádu. Důvodná byla kasační stížnost rovněž v části, ve které brojí proti určení nákladů řízení v řízení před krajským soudem. Nedůvodnou Nejvyšší správní soud naopak shledal kasační stížnost, pokud jde o podmínky pro vyloučení oprávněné úřední osoby v řízení o uložení pořádkové pokuty.

V dalším řízení zdejší soud tedy opětovně dospěl k závěru, že podaná žaloba je [částečně] důvodná.

V daném případě je žaloba značně rozsáhlá. Správní soudy se mají vypořádat se všemi žalobními body, tedy s každou námitkou žalobce; určitým průlomem do této zásady je však tento názor Nejvyššího správního soudu: *„Přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi*

obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoucím v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se městský soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky však v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.“ [viz rozsudky ze dne 30. 4. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-130, a ze dne 14. 5. 2009, čj. 1 Afs 26/2009-109].

Pořádková pokuta je upravena v § 62 správního řádu. Podle § 62 odst. 1 tohoto zákona správní orgán může rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že *a)* se bez omluvy nedostaví na předvolání ke správnímu orgánu, *b)* navzdory předchozímu napomenutí ruší pořádek, nebo *c)* neuposlechne pokynu úřední osoby. Podle § 62 odst. 2 uvedeného zákona pořádkovou pokutu podle odstavce 1 lze uložit i tomu, kdo učiní hrubě urážlivé podání.

V.2 Ztěžování postupu správního orgánu

Ve svém původním rozsudku došel zdejší soud k názoru, že podmínkou *sine qua non* pro uložení pořádkové pokuty podle § 62 odst. 2 správního řádu je, že učiněným (hrubě urážlivým) podáním byl závažně ztížen postup správního orgánu v řízení. Naproti tomu Nejvyšší správní soud dospěl ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 27. 3. 2013, čj. 8 As 16/2012-52, k tomuto názoru: „*Pro uložení pořádkové pokuty podle § 62 odst. 2 správního řádu z roku 2004 není třeba, aby byl hrubě urážlivým podáním současně též závažně ztížen postup v řízení podle prvního odstavce tohoto ustanovení.*“ (publikováno pod č. 2890/2013 Sb. NSS).

V tomto ohledu je na místě odkázat na velmi podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu obsaženou v bodech 15 až 34 jeho rozsudku ze dne 27. 3. 2013, čj. 8 As 16/2012-52.

Zdejší soud je tedy ve svém novém rozsudku vázán právním názorem, že to, aby byl hrubě urážlivým podáním současně též závažně ztížen postup správního orgánu v předmětném řízení, podmínkou *sine qua non* pro uložení pořádkové pokuty podle § 62 odst. 2 správního řádu není.

V.3 Urážlivost učiněného podání

Připomíná se, že za hrubě urážlivé pokládá žalovaný správní orgán vyjádření o fetišisticko-sadomasochistické aberaci, o parafilii označované za mamofilii, o atavismech, o kořisti před úporným dravcem apod.

Za hrubě urážlivé lze považovat zejména podání, které adresně nebo zaměřením na konkrétní funkci hrubě pomlouvá konkrétní osobu nebo představitele konkrétní funkce, snižuje jeho vážnost, důstojnost, odbornost, lidské či jiné vlastnosti. Z klasické judikatury je zde na místě uvést tento názor prvorepublikového Nejvyššího správního soudu: „*Za hrubou urážku na cti se pokládá každý projev, který již podle všeobecných společenských a mravních*

názorů lze kvalifikovat jako útok porušující čest napadené osoby.“ (rozsudek ze dne 22. 4. 1938 sp. zn. 6102/35, publikovaný pod Boh. A 13216/38).

Žalobkyně uvádí, že hrubá urážlivost musí být objektivně přezkoumatelná, nikoli pouze subjektivně pocíťovaná čtenářem (část II., kap. B, odst. 1 žaloby, jinak Radek Ondruš: Správní řád s důvodovou zprávou a poznámkami. 1. vyd. Praha 2005, s. 213). S tímto názorem se soud zcela ztotožňuje; při posuzování hrubé urážlivosti skutečně nemůže být rozhodující, zda poškozený subjektivně utrpěl na své cti a důstojnosti, podstatné však je, zda se jednalo o výroky objektivně způsobilé takový následek vyvolat.

V části II., kap. B, části odst. 3 žaloby žalobkyně operuje tím, že umělé označení podání za hrubě urážlivé oprávněnou úřední osobou J.K. nelze zaměňovat s podáním kritickým, avšak napadajícím reálné nedostatky úřední osoby (nebo správního orgánu), ani s podáním kritizujícím jen domnělé nedostatky veřejné správy. S touto námitkou zdejší soud rozhodně nesouhlasí. V této souvislosti se zmiňuje tento názor Nejvyššího správního soudu: *„Hodnotící soud, je-li součástí kritiky závěrů soudu, musí k tomu, aby požíval ochrany svobody projevu, jednak vyvěrat ze skutečnosti, jednak musí být povaze věci přiměřený. Úsudek o tom, že soud není vzdělán v oboru, který se údajně měl v rozhodnutí soudu uplatnit, leč se z povahy věci uplatnit nemohl, stejně jako úsudek o vnitřní mentální rezervaci soudu vůči svému dalšímu vzdělávání představuje kritiku excesivní, neboť postrádá jakéhokoliv věcného podkladu. Zcela neakceptovatelným z obou hledisek je poukaz na zdravotní handicap soudce spojený s pochybností o schopnosti rozhodovat případ kritizujícího účastníka, neboť jde o argumentaci, která zpochybňuje kognitivní schopnosti oponenta domněle objektivizujícím způsobem pouze na základě jeho vnějšího vzezření.*“ (rozsudek ze dne 7. 10. 2009, čj. 6 Ads 41/2008-67, publikovaný pod č. 2016/2010 Sb. NSS). Ani výše uvedené výroky žalobkyně nevyvěrají ze skutečnosti (a to ani tehdy, kdyby zde bylo zírání na poprsí) a nejsou povaze věci přiměřené. Rovněž úsudek žalobkyně – a v tom je zdejší soud se správními orgány zajedno – postrádá jakéhokoliv věcného podkladu. Výše uvedené výroky žalobkyně zjevně směřovaly k poškození zejména cti, důstojnosti a pověsti jmenovaného a bezpochyby tak představují neospravedlnitelný útok přinejmenším na jeho osobní integritu. Předmětné výroky žalobkyně jako odvolatelky evidentně nebyly učiněny v mezích svobody projevu garantované v čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

Zdejší soud tedy – tak jako správní orgány – již ve svém původním rozsudku došel k závěru, že výroky žalobkyně jako odvolatelky objektivně dosahují intenzity hrubých urážek. Intenzitu urážlivosti podání žalobkyně posoudil Nejvyšší správní soud naprosto shodně jako krajský soud (blíže viz body 35 a 36 rozsudku ze dne 27. 3. 2013, čj. 8 As 16/2012-52).

V.4 Vyloučení z rozhodování

V části II., kap. C, části bodu 5 žaloby žalobkyně namítla podjatost úředníka provádějícího řízení o uložení pořádkové pokuty.

S podstatou této námitky se zdejší soud ztotožnil a nadále ztotožňuje. Ve svém původním rozsudku k tomu uvedl, že podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení

nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Řízení o uložení pořádkové pokuty je řízením akcesorické povahy k řízení hlavnímu. I úkony v řízení akcesorické povahy zásadně provádí táž úřední osoba, která provádí úkony v řízení hlavním. Není důvodu, aby tomu tak bez dalšího nebylo v řízení o uložení pořádkové pokuty podle § 62 odst. 1 správního řádu. Výjimku z toho pravidla však podle názoru soudu představují ta řízení o uložení pořádkové pokuty podle § 62 odst. 2 správního řádu, kdy adresátem urážky je ta konkrétní úřední osoba. V těchto případech je nutno důkladně zvažovat, zda tu nejsou okolnosti nasvědčující vyloučení takové osoby. Ježto v řízení o uložení pořádkové pokuty je prvním úkonem vydání rozhodnutí, je třeba, aby s příslušným podnětem přišla taková úřední osoba sama (§ 14 odst. 3 správního řádu). V řízení o uložení předmětné pořádkové pokuty byl úřední osobou, a to oprávněnou, J.K., který se dne 10. 6. 2009 vyjádřil takto: „*Námitka podjatosti tak, jak byla obviněnou vznesena, je zcela lživá, evidentně vykonstruovaná s cílem poškodit mou osobu a zvrátit průběh vedeného řízení. Takto formulovanou námitku považuji za hrubou urážku mé osoby.*“. K rozlišení oprávněné úřední osoby od (toliko) úřední osoby se přitom Nejvyšší správní soud vyslovil takto: „*Oprávněná úřední osoba zpravidla vždy odpovídá za obsah rozhodnutí, jeho věcnou správnost a právní bezvadnost, úřední osoba potom odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí, tedy za jeho formální stránku.*“ (viz rozsudek ze dne 23. 4. 2010, čj. 5 As 76/2009-69). S ohledem na to, že podání žalobkyně zasáhlo do jeho práv, i na to, za co všechno oprávněná úřední osoba odpovídá, měl podle názoru soudu J.K. o těchto okolnostech jako okolnostech nasvědčujících vyloučení z rozhodování ve věci uložení předmětné pořádkové pokuty bezodkladně uvědomit svého představeného. K závěru o tom, že oprávněná úřední osoba je vyloučena, není potřebné, aby bylo prokázáno, že je podjatá; k vyloučení oprávněné úřední osoby postačuje, je-li zde se zřetelem např. na její poměr k věci důvod pochybovat o její nepodjatosti. Jelikož z ničeho není patrné, že J.K. uvědomil svého představeného nebo že tato otázka byla posouzena z jiné iniciativy, to, že by J.K. s ohledem na svůj poměr k věci mohl mít takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jeho nepodjatosti, nebylo náležitě posouzeno, v důsledku čehož byl postup správního orgánu zatížen podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Těto procesní vady se dopustil především správní orgán prvního stupně, odvolací správní orgán, který je povinen přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy i nad rámec námitek uvedených v odvolání [§ 89 odst. 2 věta první správního řádu], pochybil, když se uvedenou vadou nezabýval.

V této části neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou.

Ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2013, čj. 8 As 16/2012-52, k tomu uvedl zejména toto:

[43] Na J.K. nepochybně hrubě urážlivé podání útočilo, a to dosti nevybíravým způsobem. Tato úřední osoba se rovněž podílela na výkonu pravomoci správního orgánu v řízení o uložení pořádkové pokuty. Nemá oporu v zákoně kasační námitka, že právní předpis neukládá povinnost posoudit vážné podezření, že oprávněná úřední osoba mohla mít zájem na výsledku řízení. Předmětem řízení o pokutě bylo hrubě urážlivé podání, jehož byla oprávněná úřední

osoba adresátem. Tato okolnost v této věci založila důvodný předpoklad (nikoli objektivní či dokonce subjektivní jistotu), že má tato osoba poměr k věci.

[44] Důvody pro vyloučení z projednávání a rozhodnutí věci je třeba posuzovat z objektivního i subjektivního hlediska. Je k dispozici poměrně obsáhlá judikatura Ústavního soudu k tomuto problému v souvislosti s důvody podjatosti u soudců. Lze z ní vycházet i při úvahách, které se týkají oprávněných úředních osob ve správním řízení. Ústavní soud např. v nálezu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01 konstatoval, že „kategorie nestrannosti soudce má přitom subjektivní i objektivní rovinu. Nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezájatosti soudce v konkrétním případě.“

[45] Onou objektivní okolností, pro kterou měl J.K. vyrozumět svého představeného, byl právě obsah hrubě urážlivého podání. Není rozhodující pouze to, jak na svoji případnou podjatost subjektivně nahlížela oprávněná úřední osoba. Oprávněné úřední osobě není dáno do úvahy, zda se rozhodne uvědomit svého představeného či nikoli. Oprávněná úřední osoba měla proto o této situaci v souladu s § 14 odst. 3 správního řádu uvědomit svého nadřízeného.

[46] Stěžovatel zmínil, že žalobkyně uplatnila námitku podjatosti oprávněné úřední osoby v řízení o odkladu výkonu rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty. Námitku správní orgán I. stupně zamítl a stěžovatel jeho rozhodnutí k odvolání žalobkyně potvrdil. Postačí obecně uvést, že při rozhodování o odkladu výkonu rozhodnutí je hodnoceno splnění jiných podmínek (§ 113 odst. 1 správního řádu) než při rozhodování o pořádkové pokutě. Zda správní orgán v jiném řízení rozhodl o námitce podjatosti konkrétním způsobem, ještě neznamená, že byl nezákonným právní názor krajského soudu, pokud shledal vadu v řízení právě v souvislosti s možnou podjatostí oprávněné úřední osoby v řízení o pořádkové pokutě.

V.5 Další námitky žalobkyně

V části II., kap. B, části odst. 2 žaloby se uvádí, že dobová judikatura z doby prvorepublikového Nejvyššího správního soudu není v současnosti použitelná, neboť v souladu s všeobecným úpadkem slušného chování ve společnosti došlo k posunu hranice pro posuzování slušnosti nejen v chování a myšlení lidí, ale i judikatuře soudů. K tomu zdejší soud konstatuje, že je mu znám zdroj této teze [Radek Ondruš: Správní řád s důvodovou zprávou a poznámkami. 1. vyd. Praha 2005, s. 213]. Celkově se k uvedené tezi ovšem vyjadřovat nemůže, protože jde evidentně o záležitost v podstatě metaprávní. S požadavkem pracovat se starší judikaturou přiměřeně lze však souhlasit, zdejší soud ostatně při aktuálním rozhodování použil toliko jediný – značně nadčasový – judikát prvorepublikového Nejvyššího správního soudu.

V části II., kap. B, části odst. 3 žaloby žalobkyně namítá, že ke svému vyjádření, že jí J.K. permanentně zíral na poprsí, měla objektivní důvod, a to tím spíše, že žalovaný se prakticky nezabýval jeho pravdivostí, resp. označil je paradoxně jednak za snad pravdivé a jednak za vyloučené. K této námitce soud uvádí, že nepokládá vyjádření žalovaného správního orgánu „Pokud by snad již mělo být pravdivé tvrzení o „permanentním zírání na poprsí“ (což vylučuje kupř. nutnost oprávněné úřední osoby průběh ústního jednání protokolovat, tudíž věnovat pozornost zcela jiným věcem), potom měla odvolatelka u tohoto konstatování skončit ...“ za paradoxní. Tvrzení o „permanentním zírání na poprsí“ je přitom

podle názoru soudu zpochybňováno nejen nutností protokolovat průběh ústního jednání, ale i např. žalobkyní zmiňovaným trváním jednotlivých jednání. Soud zde nemá výhrady ani k tomu, jakým způsobem správní orgány hodnotily podklady pro vydání rozhodnutí, včetně čestných prohlášení.

Námítka v části II., úvodu kap. C, odst. 2 žaloby se týká doručení rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty. Soud s touto námitkou nesouhlasí. Podle názoru zdejšího soudu je řízení o uložení pořádkové pokuty podle § 62 správního řádu řízením akcesorické povahy k řízení hlavnímu, v němž má obviněný závažně ztěžovat postup správního orgánu. To se vztahuje také na pořádkovou pokutu podle § 62 odst. 2 správního řádu. I Nejvyšší správní soud je, jak je výše prezentováno, toho názoru, že „*objektem ochrany v § 62 odst. 2 správního řádu z roku 2004 je vlastní řízení, které probíhá u správního orgánu*“ a že „*pořádková pokuta ve smyslu citovaného zákonného ustanovení má sloužit za účelem zajištění co možná nejvíce plynulého a bezproblémového řízení*“. Zdejší soud má tedy za to, že udělila-li žalobkyně svému zástupci neomezenou plnou moc pro řízení ve věci přestupku, vedeného u Magistrátu města Plzně pod čj. VNITŘ/D/338/09, jako pro řízení hlavní, nemohl správní orgán pochybit, jestliže také v řízení o uložení pořádkové pokuty jako v řízení akcesorické povahy doručil rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, jehož vydání je podle § 62 odst. 5 věty druhé správního řádu prvním úkonem v tomto řízení, zástupci žalobkyně s neomezenou plnou mocí pro řízení ve věci přestupku.

Námítky v části II., kap. C, bodu 1 žaloby se týkají výroku i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Žalobkyně namítá, že výrok rozhodnutí Magistrátu města Plzně je hodnotovým soudem, nikoli pravdivým skutkovým tvrzením. Soud má za to, že skutková věta prvoinstančního rozhodnutí [„*dne 8. 6. 2009 v rámci podaného odvolání proti rozhodnutí ze dne 21. 5. 2009, vedeného pod spisovou značkou VNITŘ/D/338/09 hrubě urazila oprávněnou úřední osobu J.K.*“] měla být informačně bohatší; vzhledem ke korespondenci skutkové věty s odůvodněním rozhodnutí však nejde o vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Dále žalobkyně namítá nesprávný odkaz na právní předpis. K tomu soud připomíná, že v dané věci *bylo rozhodnuto dle ust. § 62 odst. 1 správního řádu, tak, že V. D. spáchala pořádkový delikt podle ust. § 62 odst. 2 správního řádu, za což se jí ukládá dle ust. § 62 odst. 1 správního řádu pokuta*. Soud tu – oproti žalobkyni – neshledává pochybení správního orgánu v uvedení právních ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (§ 68 odst. 2 správního řádu). Dále žalobkyně namítá, že dotčené rozhodnutí, zejména pak Magistrátu města Plzně, neobsahovalo ani řádné odůvodnění. S touto námitkou soud částečně souhlasí; zároveň však musí prohlásit, že z hlediska přezkumu ve správním soudnictví tvoří rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s rozhodnutím odvolacího správního orgánu, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí potvrzuje, jeden celek.

V části II., kap. C, bodu 2 žaloby se uvádějí připomínky k argumentaci správního orgánu prvního stupně ohledně kompetentnosti k užívání odborných výrazů. K tomu soud konstatuje, že v této argumentaci shledává pouze obecně známou skutečnost, že jeden a týž výraz užitý příslušným odborníkem může být na místě, kdežto užitý jinou osobou může být urážlivý. Čili např. výraz „idiot“ by podle toho, kým a za jakých okolností by byl použit, mohl být poněkud zastaralou diagnózou hluboké mentální retardace nebo zcela aktuálním verbálním útokem. Jde o obecně známou skutečnost, není zde proto třeba prokazovat

odbornost vzdělání kohokoliv. Odvolací správní orgán, jak připouští i žalobkyně, ostatně vycházel z jiných aspektů předmětné věci.

V části II., kap. C, bodu 3 žaloby žalobkyně namítá zkrácení svých práv neprovedením jí navrženého výsledku J.K. K tomu se odvolací správní orgán vyjádřil tak, že tento výsledek by byl ve věci naprosto zbytečný, když J.K. se k věci písemně vyjádřil, jeho náhled na uvedené podání odvolatelky je znám, není co v tomto kontextu dále zjišťovat. S tím soud souhlasí. Odvolací správní orgán učinil v přezkoumávané věci určitý posun (viz výše). Spor o skutkových okolnostech případu mohl přestat, spornou se jevila otázka právního posouzení případu. Za takovéto situace správní orgán nepochybil, jestliže návrhu na provedení důkazu výsledkem J.K. k účelu požadovanému odvolatelkou nevyhověl.

V části II., kap. C, bodu 4 žaloby žalobkyně namítá zkrácení svých práv stanovením způsobu úhrady pokuty. K tomu se odvolací správní orgán vyjádřil tak, že samozřejmě odvolatelce nic nebrání dohodnout s Magistrátem města Plzně jiný (pro ni vhodnější) způsob úhrady, stejně jako je výrokem rozhodnutí výslovně deklarována možnost sjednat s Magistrátem města Plzně splátkový kalendář. Rovněž s tím soud souhlasí. Ve smyslu § 68 odst. 2 věty třetí správního řádu je-li rozhodnutím ukládána určitá povinnost, uvede se ve výrokové části lhůta k jejímu splnění, popř. též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění. Za jiný údaj potřebný ke splnění povinnosti uhradit určitou peněžitou částku lze bezpochyby považovat také číslo účtu, na který má být uhrazena. Lhůta k zaplacení určité peněžitě částky by měla být přiměřená. Lhůta 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí se může jevit příkrou, možnost sjednání splátkového kalendáře je však podle přesvědčení soudu více než akceptovatelná. Vzhledem k uvedenému nemůže soud akceptovat zejména námitku žalobkyně, že správní orgány zjevně úmyslně nepostupovaly v souladu se zákonem, a to s účelem intimidace.

V části II., kap. C, části bodu 5 žaloby se žalobkyně vrací ke svému konstatování o „permanentním zírání na poprsí“. Namítá, že k vyjádření žalovaného, že u tohoto konstatování měla jako odvolatelka skončit, chybí dostatečný právní základ a že není důvodu, proč by se další uvedené skutečnosti nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat v pravdivě formulovaném podání. K tomu má soud za to, že právní základ tohoto vyjádření žalovaného spočívá v tom, že správní orgán dal v daném případě najevo, co ještě neposuzuje jako hrubě urážlivé podání a co už ano (§ 62 odst. 2 správního řádu). Důvod, proč další uvedené skutečnosti neměly být odvolatelkou prezentovány, pak soud spatřuje v tom, že nebyly a podle názoru soudu ani nemohly být řádně odůvodněny, natož ve všech souvislostech a souslednostech.

V části II., kap. C, části bodu 6 žaloby se v souvislosti s právem na nepodjatou úřední osobu namítá, že ve svém rozhodnutí žalovaný naznačil aplikaci zásady potlačování svobody projevu a povinnosti účastníka řízení námitku podjatosti vznést řádně odůvodněnou. Podle názoru soudu se žalovaný správní orgán tím, že uvedl, že úvahy o fetišisticko-sadomasochistické aberaci, o parafilii označované za mamofilii, o atavismech, o kořisti před úporným dravcem apod. byly zcela nepodložené, vytýkaného potlačování nedopustil.

V části II., kap. C, části bodu 6 žaloby se žalobkyně ohrazuje proti tomu, že odvolací správní orgán označil urážku za vulgární. Žalobkyně evidentně spojuje výraz „vulgární“ (a jeho odvozeniny) jen s významem „sprostý“. K tomu soud uvádí, že dostupné jazykové příručky zabývající se cizími slovy vesměs interpretují výraz „vulgární“ především jako „hrubý, sprostý“. Význam „hrubý“ bývá uváděn před významem „sprostý“. To podle ustálených zvyklostí znamená jasnou prioritu. Lze tak uzavřít, že dikce žalobkyně sice nebyla sprostá, ale mohla být žalovaným shledána hrubou, což lze považovat za nejobvyklejší význam výrazu „vulgární“.

K námitce v části II., kap. C, části bodu 7 žaloby, že jestliže žalovaný až ve vyjádření k žalobě provede podrobnější rozbor odborných termínů (a trestů za ně), učiní tak pozdě, soud konstatuje, že v daném případě žalovaný povinnost uvést všechny relevantní důvody rozhodnutí do jeho odůvodnění nehojil *post festum*.

V části II., kap. C, bodu 10 žaloby se žalobkyně ohrazuje proti závěru žalovaného, že uvedené formulace ilustrují její vyloženou neúctu k lidské bytosti jako takové, k člověku, kterého takřka nezná, který ji ničím neublížil, který pouze plnil své pracovní povinnosti a zajišťoval výkon agendy správního orgánu. Žalobkyně namítá, že v řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by takovýto závěr žalovaného odůvodňovaly. K tomu soud konstatuje, že skutečnosti zjištěné v řízení před správními orgány by ani podle názoru soudu neodůvodňovaly závěr žalovaného, že „uvedené formulace ilustrují i vyloženou neúctu odvolatelky k lidské bytosti jako takové“, kdyby tu tato slova stála izolovaně. Jelikož však uvedená slova jsou jen částí sdělení, jehož další část zní „k člověku, kterého takřka nezná, který ji ničím neublížil, který pouze plnil své pracovní povinnosti a zajišťoval výkon agendy správního orgánu“, má soud za to, že tvrzení žalovaného o vyložené neúctě žalobkyně k lidské bytosti jako takové je třeba vnímat v kontextu, kdy obecný úsudek, který sám o sobě není odůvodněný, je do značné míry relativizován konkrétní případu, jež už důvodná nejsou.

V části II., kap. C, bodu 11 žaloby se namítá, že žalovaný správní orgán se nevypořádal řádně s odkazem žalobkyně na nálezy Ústavního soudu a judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. K tomu zdejší soud uvádí, že ve svém odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09, žalobkyně poukázala na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03 [„*lze obecně konstatovat, že osoby veřejně činné, tedy politici, veřejní činitelé, mediální hvězdy aj., musí akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané*“] a na judikát Evropského soudu pro lidská práva ve věci Lingens proti Rakousku (1986). Žalobkyně akceptuje vyjádření žalovaného, že tyto soudy by nikdy nemohly dojít k závěru, že vulgární a ničím nepodložené urážky druhé osoby jsou společensky akceptovatelným jevem, má však za to, že v jejím případě nejde ani o vulgární [k tomu viz odůvodnění tohoto rozsudku k části II., kap. C, části bodu 6 žaloby], natožpak ničím nepodložené urážky druhé osoby [k tomu viz výše]. Stejně tak žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, že úředníka vykonávajícího agendu dopravních přestupků určitě nelze podřadit pod osoby, které by měly akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané. Podle názoru zdejšího soudu úředník na uvedené pozici není pro uvedený účel ani v postavení politiků, veřejných činitelů, mediálních hvězd aj., ale ani postavení pouze „jiných občanů“. Z daného hlediska za i pro přezkoumávanou věc rozhodující ovšem zdejší soud pokládá slova Nejvyššího správního soudu: „*Ze zásady, že veřejná správa je službou*“.

veřejnosti a každý zaměstnanec správního úřadu je povinen se k dotčeným osobám chovat zdvořile a vstřícně (§ 4 odst. 1 správního řádu) však určitě neplyne, že si musí nechat ze strany účastníka řízení vše nechat líbit.“ (rozsudek ze dne 1. 6. 2010, čj. 2 As 35/2010-62) a dále slova téhož soudu: „Úřední osoba, resp. oprávněná úřední osoba z titulu výkonu své funkce neztrácí základní lidská práva a svobody, deklarovaná Listinou (srovnej čl. 7 a čl. 10) a jakkoli je vztah občan – „úředník“ v mnohém asymetrický, i zde platí určitá všeobecně uznávaná pravidla slušnosti a občanského soužití.“ (rozsudek ze dne 23. 4. 2010, čj. 5 As 76/2009-69).

Ohledně tvrzení uvedeného v části II., kap. C, části bodu 12 žaloby týkajícího se vulgarity se odkazuje na předchozí partii odůvodnění tohoto rozsudku vztahující se k části II., kap. C, části bodu 6 žaloby.

Ohledně tvrzení uvedených v části II., kap. C, části bodu 13 žaloby se odkazuje na předchozí partie odůvodnění tohoto rozsudku, a to ve vztahu k tvrzení, že hodnota cti ve společnosti v dlouhodobém horizontu kolísá a devaluje, na odůvodnění tohoto rozsudku týkající se části II., kap. B, části odst. 2 žaloby a ve vztahu k námitce, že správní orgán prvního stupně sice čestné prohlášení svědků označuje za v dané věci nerelevantní, neoznačuje je však za nepravdivé, na odůvodnění tohoto rozsudku týkající se části II., kap. B, části odst. 3 žaloby.

V části II., závěru kap. C, odst. 1 až 4 žaloby se brojí proti zamítnutí námítky podjatosti úřední osoby Ing. J. V., vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Plzeňského kraje. V této záležitosti žalobkyně v podání ze dne 22. 7. 2009 namítala podjatost Ing. J. V., neboť v řízení o odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09, je vyloučen z projednávání a rozhodování věci, protože lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti se zřetelem na jeho poměr k věci, když pochybil v tom, že v rozhodnutí ze dne 7. 7. 2009, čj. DSH/7873/09, sám hodnotí podání odvolání účastnice řízení ve vztahu k jeho obsahu jako „hrubě urážlivé“. Usnesením ze dne 17. 8. 2009, čj. DSH/10597/09, ředitel Krajského úřadu Plzeňského kraje rozhodl podle § 14 odst. 2 správního řádu tak, že námitka podjatosti proti úřední osobě Ing. J. V. vznesená žalobkyní ve věci vedené u Magistrátu města Plzně pod čj. ODP/5011/09 se zamítá a Ing. J. V. není vyloučen z projednávání a rozhodování v odvolacím řízení o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09. V této souvislosti žalobkyně namítá, že těžko předpokládaná úplná nezáujatost, spočívající kromě dalšího v doplnění rozhodnutí komentářem v reakci na jeho posouzení, k němuž navíc došlo až po zkonstatování, že je nechává jako odvolací orgán bez dalšího bližšího komentáře, je sama o sobě dostatečným důvodem pro zrušení správního usnesení a pro postup podle § 131 odst. 4 správního řádu, tedy k tomu, aby projednáním a rozhodnutím věci byl pověřen jiný věcně příslušný správní orgán. K tomu soud konstatuje, že je – ostatně ve shodě s odvolacím správním orgánem ve věci námítky podjatosti – toho názoru, že pro vyloučení úřední osoby z projednávání věci z důvodu podjatosti nepostačuje pouhý povšechný odkaz na poměr k věci nebo k účastníkům řízení a jejich zástupcům, ale je nutno v konkrétním případě nalézt vždy ještě určitý konkrétní zájem úřední osoby na výsledku řízení, pro který lze o její nepodjatosti pochybovat. Tento zájem na výsledku řízení nebyl u uvedené úřední osoby dostatečně určitě

tvrzen, ani zjištěn. Soud tudíž neshledal brojení žalobkyně proti zamítnutí námítky podjatosti důvodným.

V.6 Zbývající části žaloby a jejího doplnění

K ostatnímu textu obsaženému v žalobě, resp. v jejím doplnění soud předesílá, že ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobních bodů patrné, z jakých (konkrétních) skutkových a/nebo právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Není-li toto splněno, nemusí vůbec jít o žalobní bod (viz zejména rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS) nebo může jít o žalobní bod nedostatečně konkrétní (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2011, čj. 2 Azs 32/2011-92). Obdobně nemají naději na úspěch ve správním soudnictví žalobcova tvrzení, z nichž je patrné, že žalobce nemohl být zkrácen na svých právech napadeným úkonem či postupem správního orgánu [srov. § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s.] nebo že se jedná toliko o takové vady řízení, které nemohly mít za následek nezákonné rozhodnutí [srov. § 65 odst. 2 a § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

V části II. žaloby skutečnými žalobními body podle názoru soudu vůbec nejsou především pojednání o žalobní legitimaci a přípustnosti žaloby (kap. A), tvrzení, že žádný ze soudů v této souvislosti neposuzoval, zda se jedná o podání, které jeho pisatel doručil správnímu úřadu v souvislosti s výkonem jeho působnosti, či se jedná o individuální projev revolty vůči státnímu systému, kdy správní úřad je jen náhodným adresátem (kap. B, část odst. 2), tvrzení, že chráněny jsou žalobkyní používané přirozené i odborné termíny a že žalovaný bruslí na tenkém ledě, pročez nabízí smír cestou odvolání tvrzeného (kap. C, část bodu 12), tvrzení, že žalovaný se zabýval jiným pojmem než ochrana cti (kap. C, bod 14), a tvrzení, že nelze ztotožňovat a zaměňovat pojmy čest, ctnost a čestnost (kap. C, bod 15).

Mezi žalobní body nedostatečně konkrétní v části II. žaloby podle názoru soudu patří především tvrzení, že by bylo nelogické, a také v rozporu s principem právní jistoty a právního státu, aby soudní ochrana práva na zákonné rozhodnutí správního orgánu nepřihlédla k absenci plné citace tvrzeného hrubě urážlivého podání (úvod kap. C, odst. 1), tvrzení, že správní orgány se v daném případě dopustily nezákonné kumulace, když stanovily trest za jednotlivé sbíhající se dílčí, zpravidla odborné, termíny (kap. C, část bodu 6), tvrzení, že žalovaný sice nadmíru zdůraznil procesní aspekt věci, vůbec však zřetelně nepoukázal i na hmotněprávní souvislosti rozvedené v odvolání (kap. C, část bodu 7), tvrzení, že náhled žalovaného, že do slušné a kultivované společnosti takovéto výrazy prostě nepatří, nikdo na ně vůči druhému nemá právo, je primitivní (kap. C, bod 8), tvrzení, že závěr, který z uvedených formulací vyplynul žalovanému, je nedůvodný (kap. C, část bodu 9), tvrzení, že úřední osoba má v první řadě vykonávat své povinnosti a jako úřední osoba jednat (kap. C, část bodu 9), a tvrzení, že nejdůležitějším předmětem předmětného řízení byla otázka zavinění hrubě urážlivého podání (kap. C, část bodu 13).

Tu nelze než konstatovat, že tato tvrzení žalobkyně se nesou v příliš obecné rovině, než aby se jimi mohl zdejší soud věcně zabývat.

Vadami, které nemohly mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, jsou také prohřešky jazykové. Týká se to ovšem jen těch skutečných, ty domnělé samozřejmě žádnými vadami nejsou. I z tohoto důvodu však nemá smyslu se namítanými jazykovými nedostatky napadených rozhodnutí blíže zabývat.

Tímto má zdejší soud za to, že se s povinností dostatečného odůvodnění svého rozsudku vyrovnal alespoň na úrovni požadované v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-130, a ze dne 14. 5. 2009, čj. 1 Afs 26/2009-109.

V.7 Další podání žalobkyně

Žaloba datovaná dne 4. 9. 2009 a podaná soudu osobně dne 8. 9. 2009, doplněná podáním datovaným dne 12. 10. 2009 a podaným soudu osobně dne 16. 11. 2009, brojí proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 27. 8. 2009, čj. DSH/11313/09, a rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09. Uvedená žaloba je vedena pod sp. zn. 30Ca 63/2009.

Následně žalobkyně zaslala soudu podání datované dne 18. 2. 2010 a došlé soudu dne 19. 2. 2010 a nazvané dodatek k žalobě V.D. ze dne 4. září 2009.

Toto podání je učiněno ke sp. zn. 30Ca 63/2009. Rozhodnutí, proti kterému se žaloba rozšiřuje, je tu označeno jako rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. DSH/15797/09, ze dne 3. 12. 2009. V úvodu tohoto podání se uvádí: „K žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ... vedené výše nadepsaným soudem pod sp. zn. 30 Ca 63/2009 si dovoluji zaslat rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí a rozšířit ji o další žalobní body, a to proto, že teprve 17. prosince t.r. bylo rozhodnutí, proti kterému rozšíření směřuje, žalobkyni doručeno. Na podanou žalobu navazují.“. Následuje rozšíření žaloby o navazující kapitolu D. Nedostatečné prokázání. V závěru uvedeného podání se navrhuje, aby správní soud vydal rozsudek rozšířený ve výroku I. o „rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. DSH/15797/09, ze dne 3. 12. 2009“.

Za této situace měl soud více možností jak postupovat. Na jedné straně byla jasně vyjevená vůle žalobkyně, aby se soud i rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. DSH/15797/09, ze dne 3. 12. 2009 zabýval v rámci řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 30Ca 63/2009, na druhé straně zde byl požadavek, aby žalobkyně pro neznalost právních předpisů neutrpěla v řízení újmu, což by zřejmě vedlo k vyloučení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. DSH/15797/09, ze dne 3. 12. 2009 k samostatnému projednání (§ 39 odst. 2 s. ř. s.).

V tomto případě došel soud k závěru, že nevyloučení přížalovaného rozhodnutí k samostatnému projednání nemůže žalobkyni způsobit žádnou újmu. Je tomu tak proto, že rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. DSH/15797/09, ze dne 3. 12. 2009 bylo žalobkyni, jak sama uvádí, doručeno dne 17. 12. 2009, posledním dnem lhůty pro podání žaloby proti němu byla tedy středa 17. 2. 2010. Zásilka s rozšířením stávající žaloby o rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. DSH/15797/09, ze dne 3. 12. 2009 byla však k poštovní přepravě předána až 18. 2. 2010, a proto bylo podání proti přížalovanému

rozhodnutí podáno opožděně a soud se jím nemůže meritorně zabývat, ať už by bylo vyloučeno k samostatnému projednání nebo dle jednoznačné vůle žalobkyně zůstane v řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 30Ca 63/2009.

Vzhledem k uvedenému soud ponechal předmětné podání proti prosincovému rozhodnutí žalovaného ve stávajícím řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 30Ca 63/2009. Jelikož ovšem toto podání žalobkyně (nazvané dodatek k žalobě V.D. ze dne 4. září 2009) je, jak výše uvedeno, opožděné, soud se jím dále nezabýval.

Následně žalobkyně dále zaslala soudu podání datované dne 22. 2. 2010 a došlé soudu dne 19. 2. 2010 a nazvané 2. dodatek k žalobě V.D. ze dne 4. září 2009.

I toto podání je učiněno ke sp. zn. 30Ca 63/2009. Rozhodnutí, proti kterému se žaloba rozšiřuje, je zde označeno jako rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR čj. 868/2009-160-SPR/2, ze dne 7. 12. 2009. V úvodu tohoto podání se uvádí: „K žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ... vedené výše nadepsaným soudem pod sp. zn. 30 Ca 63/2009 si dovoluji zaslat rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí a rozšířit ji o další žalobní body, a to proto, že teprve 21. prosince t.r. bylo rozhodnutí, proti kterému rozšíření směřuje, žalobkyni doručeno. Na podanou žalobu navazují.“. Následuje rozšíření žaloby o navazující kapitolu E. Nedostatečné zabývání se věcí. V závěru uvedeného podání se navrhuje, aby správní soud vydal rozsudek rozšířený ve výroku I. o „rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR čj. 868/2009-160-SPR/2, ze dne 7. 12. 2009“.

Za této situace měl soud opětovně více možností jak postupovat. Na jedné straně byla jasně vyjevená vůle žalobkyně, aby se soud i rozhodnutím Ministerstva dopravy ČR čj. 868/2009-160-SPR/2, ze dne 7. 12. 2009 zabýval v rámci řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 30Ca 63/2009, na druhé straně zde byl požadavek, aby žalobkyně pro neznalost právních předpisů neutrpěla v řízení újmu, což by zřejmě vedlo k vyloučení rozhodnutí Ministerstva dopravy ČR čj. 868/2009-160-SPR/2, ze dne 7. 12. 2009 k samostatnému projednání (§ 39 odst. 2 s. ř. s.) a k postoupení návrhu k vyřízení místně příslušnému Městskému soudu v Praze (§ 7 odst. 6 věta první s. ř. s.).

Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2009, čj. 868/2009-160-SPR/2, Ministerstvo dopravy, odbor provozu silničních vozidel, zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo usnesení Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 24. 8. 2009, čj. DSH/10597/09, jímž bylo rozhodnuto, že oprávněná úřední osoba, pan Ing. J. V., vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Plzeňského kraje, není vyloučen z projednávání a rozhodování v řízení o odvolání paní V. D. proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09.

Také v tomto případě – ovšem z jiného důvodu – došel soud k závěru, že nevyloučení přižalovaného rozhodnutí k samostatnému projednání nemůže žalobkyni způsobit žádnou újmu. Tentokrát je tomu tak proto, že rozhodnutí o námitce podjatosti úřední osoby je rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení [§ 70 písm. c) s. ř. s.] a které není přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví. Tento názor Nejvyšší správní soud zaujal – ve vztahu k analogickému ustanovení § 26 zákona č. 337/1992 Sb., o správě

daní a poplatků, – v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Afs 20/2003-23 [publikovaném pod č. 114/2004 Sb. NSS] a aktuálně – již ve vztahu k ustanovení § 14 spr. ř. – např. v rozsudcích ze dne 20. 7. 2011, čj. 9 As 29/2011-155, a čj. 9 As 30/2011-158 (tam také jde o právní věci V.D. proti Ministerstvu dopravy).

Není-li rozhodnutí přezkoumatelné samostatnou žalobou, zřejmě to znamená, že se jím je třeba k námitce jej se týkající zabývat v rámci přezkumu žaloby proti rozhodnutí ve věci hlavní, tj. ve stávajícím řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 30Ca 63/2009.

V tomto svém podání žalobkyně namítá, že usnesení Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. DSH/10597/09, ze dne 24. srpna 2009, nemohlo být potvrzeno, protože takové usnesení neexistuje. Nesouhlasí s názorem žalovaného, dle něhož otázka čitelnosti data vydání rozhodnutí je zcela nepodstatná. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že argumenty o specifikaci osoby, jíž se podjatost týká, v odůvodnění usnesení správního orgánu prvního stupně, jsou účelové, učiněné ve snaze vyhnout se odpovědnosti za pořádkový delikt. Odmítá akceptovat chybějící označení republiky na razítku se státním znakem. Poukazuje na to, že se žalovaný svévolně snaží zabránit objektivnímu zjištění podjatosti. Konstatuje, že rozhodnutí nebylo vydáno včas a že žalovaný byl, aniž by ministr lhůtu k jeho vydání prodloužil, v řízení o něm nečinný. Uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí vidí jako nepřezkoumatelné a v rozporu se zákonem, neboť žalovaný se nesprávně vypořádal, resp. nevypořádal dostatečně s argumenty obou stran a své rozhodnutí odůvodnil nejednoznačně a nesrozumitelně, bez jakéhokoliv odkazu na judikaturu.

K tomu soud konstatuje, že námitky nezákonnosti rozhodnutí o odvolání nepokládá za dostatečně konkrétní a námitky vad řízení, které jeho vydání předcházelo, nepovažuje za dostatečně nosné. I kdyby se jednalo o procesní vady, sotva lze u nich dovodit vliv na zákonnost rozhodnutí. Např. nesprávnost v označení potvrzovaného usnesení je beze sporu vada, ale překlenutelná, absence odkazu na judikaturu však sama o sobě bezpochyby ještě nevede k nejednoznačnosti a nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

Námitky žalobkyně uplatněné ve 2. dodatku k žalobě V. D. ze dne 4. září 2009 proto nebyly shledány důvodnými.

V.8 Z á v ě r

I ve svém novém rozhodnutí tak dospěl zdejší soud k tomu, že správní orgány v daném případě podstatně porušily ustanovení o řízení před nimi tak, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, ovšem toliko v tom rozsahu, že se nezabývaly tím, že by J.K. s ohledem na svůj poměr k věci mohl mít takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jeho nepodjatosti.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba je v uvedeném rozsahu důvodná, soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil bez jednání napadené rozhodnutí pro vady řízení a ze stejných důvodů podle § 78 odst.

3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

I rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které napadenému rozhodnutí žalovaného předcházelo, zrušil soud proto, že vytýkané procesní vady se dopustil především správní orgán prvního stupně; žalovaný správní orgán, který byl povinen přezkoumat soulad odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy i nad rámec námitek uvedených v odvolání [§ 89 odst. 2 věta první správního řádu], pochybil, když se uvedenou vadou nezabýval.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Jelikož žalobou napadená rozhodnutí správních orgánů byla pro vady řízení zrušena, soud se již nezabýval návrhem žalobkyně na upuštění od trestu uloženého za správní delikt.

Žalobkyně v podání datovaném v Kdyni dne 10. 9. 2009 a podaném soudu osobně dne 14. 9. 2009 navrhla, aby o věci samé bylo rozhodnuto bez jednání (výslovně souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání). V podání datovaném v Londýně dne 29. 11. 2009 a došlém soudu dne 7. 12. 2009 bylo soudu sděleno, že zastoupení žalobkyně v tomto řízení převzal jako obecný zmocněnec A.R., bytem ... adresa pro doručování: ... Současně bylo soudu oznámeno, že žalobkyně bere zpět svůj návrh, aby o věci samé bylo rozhodnuto bez jednání (výslovně nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání). V podání datovaném v Kdyni dne 29. 6. 2011 a podaném soudu osobně téhož dne žalobkyně sdělila, že vypovídá plnou moc udělenou svému obecnému zmocněnci [s tím, že ona sama – po zvážení případné potřeby – se bude obracet v úkonech této věci na advokáta, který jí již právní pomoc v počátku řízení poskytoval], a zároveň sdělila, že souhlasí, aby byla věc rozsoudena bez jednání.

Žalovaný správní orgán navrhl, aby soud nařídil ve věci ústní jednání.

V daném případě tu podle názoru soudu jsou podmínky pro rozhodnutí o věci samé bez jednání [§ 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Přesto se vzhledem k návrhu žalovaného soud zabýval i otázkou eventuálního nařízení jednání. Došel však k závěru, že rozhodovací důvody jsou v tomto případě opravdu jinde než ve sporu o to, „v čemž je náhled žalovaného „primitivní“ a jaké povinnosti měla úřední osoba porušit a jak tato měla (správně) jednat“. Proto soud nakonec rozhodl o věci samé bez jednání.

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl. Na celkovém úspěchu žalobkyně nic nemění ani dílčí úspěch žalovaného správního orgánu v řízení o jeho kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2011, čj. 30Ca 63/2009-118.

Připomíná se, že usnesením ze dne 27. 10. 2009, čj. 30Ca 63/2009-41, bylo žalobkyni přiznáno osvobození od soudních poplatků (toto usnesení nabylo právní moci dne 29. 10. 2009).

Jako důvodně vynaložené náklady řízení o žalobě žalobkyně uplatnila *1a.* výdaje spojené s osobním doručením svých podání soudu, *1b.* tiskové a kopírovací výdaje, *2.* výdaje za poskytnutou právní pomoc a *3.* výdaje spojené se zasláním podání datovaného v Londýně dne 29. 11. 2009 a došlého soudu dne 7. 12. 2009.

ad 1. V příloze k doplnění žaloby se uvádí, že účelně vynaložené náklady žalobkyně spočívají v nároku na úhradu cestovních nákladů na cestu z místa jejího trvalého bydliště k soudu a zpět při osobním doručení podání tak, aby byla opatřena podacím razítkem soudu, když jediné tak mohou být považována za prokazatelně doručená (na rozdíl od jejich podání k poštovní přepravě, která nedokládá doručení toho kterého konkrétního listu) a tiskových a kopírovacích nákladů listin pro přípravu žaloby a žalobu samotnou.

ad 1a. Výdaje spojené s osobním doručením podání žalobkyně soudu (jimi jsou míněny cesty osobním automobilem tov. zn. Audi, typ B5, varianta 1.8 T): Tento požadavek žalobkyně soud neakceptoval. Žalobkyně totiž nedoložila, k čemu bylo potřeba průkazu o tom, že soudu doručila ten který konkrétní list, a dále nedoložila, že k soudu bylo nutno cestovat separátně a nebylo možno využít její cesty do zaměstnání v Plzni.

ad 1b. Tiskové a kopírovací výdaje: Tento požadavek žalobkyně byl soudem akceptován a žalobkyni byla za tyto výdaje přiznána náhrada ve výši 150,- Kč dle předložené prodejky č. 9120008003, vystavené společností HAKO a Enter spol. s r.o. dne 12. 10. 2009 na uvedenou částku za celkem 75 kopií A4 jednostranných po 2,- Kč.

ad 2. Zdejší soud původně žalobkyni jako důvodně vynaložený náklad v řízení o žalobě přiznal odměnu advokáta Mgr. Petra Burzanovského v celkové částce 5.040,- Kč (včetně DPH). S tím žalovaný správní orgán v kasační stížnosti nesouhlasil. Ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 27. 3. 2013, čj. 8 As 16/2012-52, k tomu Nejvyšší správní soud v bodě 49 konstatoval: „Obsah soudního spisu dosud neumožňuje rozhodnout o nákladech řízení před krajským soudem. Na č. l. 79 soudního spisu je založena faktura č. 26/09, kterou fakturoval advokát Mgr. Petr Burzanovský v říjnu 2009 žalobkyni „za poskytnutou právní pomoc“ částku 14 280 Kč. Faktura však může být důkazem pouze o tom, že zmíněný advokát žalobkyni fakturoval určitou částku. Z faktury nevyplývá, že má bezprostřední souvislost s tímto řízením. Soudní spis neobsahuje doklad o existenci právního vztahu mezi žalobkyní a tímto advokátem, plnou moc. Nelze tak určit, zda byla žalobkyně v řízení zastoupena tímto právním zástupcem, v které jeho fázi, zda se případně jednalo o plnou moc udělenou pro celé řízení (s výhradou, že posléze došlo ke změně právního zastoupení) nebo pro některý z procesních úkonů. Z podání žalobkyně rovněž nevyplývá, že byla zastoupena právě tímto advokátem. Žaloba neobsahuje zmínku, že by ji podával právní zástupce jménem svého klienta. Naopak rozšíření žaloby ze dne 22. 10. 2010 (č. l. 104 spisu) v záhlaví uvádí, že žalobkyně je zastoupena obecným zmocněncem A.R. Za této situace nemá oporu v soudním spisu názor krajského soudu, že žalobkyni náleží náhrada nákladů právního zastoupení ve výši dvou úkonů právní služby, za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby. Krajský

soud znovu posoudí, případně v součinnosti se žalobkyní, zda byly splněny podmínky pro přiznání nákladů právního zastoupení. Poté o nákladech řízení před krajským soudem usnesením znovu rozhodne.“.

Následně zdejší soud obdržel písemné vyjádření žalobkyně ze dne 8. 4. 2013, že poskytnutá právní pomoc měla bezprostřední souvislost s žalobním řízením, jehož předmětem je soudní přezkum rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09, s tím, že kopii podstatné části spisu žalobkyně tehdy předala advokátovi, ten jej perfektně nastudoval, poskytl jí nad nimi poradu a ve věci byla sepsána žaloba, a dále obdržel soud písemné vyjádření Mgr. Petra Burzanovského ze dne 9. 4. 2013, že uvedená právní pomoc měla bezprostřední souvislost s žalobním řízením, jehož předmětem byl právě na základě žaloby soudní přezkum rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 7. 7. 2009, čj. ODP/5011/09 s tím, že listiny jí se týkající byly od žalobkyně převzaty, s ní konzultovány, nastudovány a ve věci sepsána žaloba. Je skutečností, že nestandardní postup může klienta a jeho zástupce vystavit obtížné důkazní situaci; to je však v případě sporu nezavazuje břemene tvrzení a břemene důkazního. Uváživ to a maje na zřeteli výše uvedený názor Nejvyššího správního soudu, zdejší soud ve svém novém rozhodnutí žalobkyni náhradu odměny Mgr. Petra Burzanovského nepřiznal. Ani dvě písemná vyjádření ve spojení s fakturou – daňovým dokladem 26/09 za poskytnutou právní pomoc v částce 12.000,- Kč, DPH 2.280,- Kč, celkem s DPH 14.280,- Kč, vystaveným dne 12. 10. 2009 dodavatelem - advokátem Mgr. Petrem Burzanovským (ev. č. 10992) na odběratelku - žalobkyni V.D., podle aktuálního názoru zdejšího soudu požadavek žalobkyně náležitě neprokázaly, neboť v době před předložením této faktury (30. 11. 2009) se v soudním spise opravdu nenachází žádná indicie o poskytování právních služeb Mgr. Petrem Burzanovským žalobkyni v této věci a prokázání nároku nenahrávají ani okolnosti případu, kdy zaplacení, příp. splácení pokuty ve výši 2.000,- Kč mělo žalobkyni podle jejího tvrzení působit závažnou újmu, když naproti tomu současně mohla hradit smluvní odměnu advokáta ve výši 14.280,- Kč (obdobně jako čtyři cesty z Kdyně do Plzně osobním automobilem tov. zn. Audi, typ B5, varianta 1.8 T, jen za účelem osobního doručení podání žalobkyně soudu).

ad 3. V předmětném podání se uvádí, že doručením tohoto podání prostřednictvím poskytovatele poštovní služby se účelně vynaložené náklady žalobkyně navýšily o nárok spočívající v úhradě poštovních výloh (výše tohoto nákladu je zřejmá z podacích znaků zásilky, navýšená o 1,- Kč za obálku). Vzhledem k uvedenému přiznal soud žalobkyni náhradu nákladů spojených se zasláním podání datovaného v Londýně dne 29. 11. 2009 a došlého soudu dne 7. 12. 2009 ve výši 16,- Kč za poštovné a 1,- Kč za obálku, celkem 17,- Kč. Poštovné se kalkuluje součinem v poštovních známkách uhrazené částky 0,56 GBP a kurzem devizového trhu stanoveného Českou národní bankou, který k 3. 12. 2009 (den podání zásilky) činil 28,392 CZK za 1 GBP (viz č.l. 115 soudního spisu).

Soud tedy žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši **167,- Kč**.

Jako důvodně vynaložené náklady v řízení o kasační stížnosti žalobkyně uplatnila odměnu a náklady řízení svého zástupce pro toto řízení JUDr. Alexandra Királyho, Ph.D. Náklady řízení o kasační stížnosti byly soudem přiznány v požadované a řádně doložené celkové výši **5.808,- Kč**, skládající se z odměny advokáta za dva úkony právní služby po

2.100,- Kč podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a) a k) a odst. 3 advokátního tarifu (4.200,- + DPH = 5.082,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- + DPH = 726,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) vyjádření ke kasační stížnosti.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. V takovém případě lze proti tomuto rozhodnutí podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost musí kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. prosince 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková